

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμίαν ἀρχήν·

Ἔτος δευτέρον.

Ἀθήναι, 12 Νοεμβρίου 1883

Ἄριθ 34+140

Νόμοι.

Αὐτοὺς τοὺς νόμους ποὺ ἔχομε πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι ὅλους μᾶς τοὺς ἔκαναν οἱ γερμανοὶ ποὺ ἦρθαν μαζὺ μετὰ τὸν Ὀθων, μέσα στοὺς ὁποίους ἔβαναν καὶ κάτι ἄρθρα, ποὺ λέγουν, σὲ πολλὰς ὑποθέσεις ποὺ πιάνουν οἱ νόμοι, ὑπερισχύουν τὰ τοπικὰ ἔθιμα, δηλαδή ἡ συνήθειαι, ποὺ ἔχει κάθε τόπος.

Οἱ ἀρχαῖοι προπάτορές μας, τσάκωναν ἕναν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸν σφέρο, καὶ τοῦ ἔλεγαν :

— Ἐλα δὴ, εἶσαι σοφὸς ἄνθρωπος, σὲ ὑποχρεώομε νὰ μᾶς κάνης νόμους, τοὺς ὁποίους ὑποχρεονόμαστε ἡμεῖς παρὸλ ττοῖς, (δὲν ξέραν τότε γαλλικὰ, διότι δὲν ὑπαρχε Γαλλία, ἀλλὰ τί μᾶς πειράζει ἐμᾶς, ἂν ποῦμε πῶς ξέραν γαλλικὰ χωρὶς νὰ ὑπάρχη Γαλλία).

Κατὰ σὲ δ' οὗτον τὸν τρόπον ἔκανε ὁ μέγας νομοθέτης Λουκίγγος τῆς Σπάρτης τοὺς νόμους τῆς Σπάρτης, οἱ ὁποῖοι ἐβασταζαν τετρακόσια χρόνια, καὶ μετὰ τοὺς νόμους αὐτοὺς τοὺς αὐστηροὺς κατώρθωσε ἡ Σπάρτη νὰ γίνη κυρίαρχος ὅλης τῆς Ἑλλάδος, ὡς ποὺ ἡ δόξα τῆς καὶ στήν ἀρχὴν ἀκόμα ποὺ ἦτανε, κατάντησε ὁ μέγας βασιλεὺς τῆς Ἀνατολῆς ὁ περιβόητος Κροῖσος νὰ γυρέψῃ τὴν ἐπικουρίαν τῆς Σπάρτης καὶ νὰ γράψῃ:

«Γυρεύω τὴν συνδρομὴν σας, γιατί ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἕλληνας, σεις, μαθένω πῶς εἴσαστε οἱ μεγαλείτεροι.»

Καὶ γιατί αὐτὴ ἡ τιμὴ μόνο στοὺς Σπαρτιατίδες, παρακαλῶ; Γιατί αὐτοὶ μονάχοι ἦτανε καὶ φάνηκαν ἱκανοὶ νὰ διατηρήσουν τοὺς νόμους ὅπως πρέπει, ποὺ τοὺς ἔκανε ἕνας ἄνθρωπος, καὶ ὄχι σκυλολόγιον σὰν τὸ σημερινὸ ποὺ λέγεται βουλὴ, τὴν ὁποία πολὺ καλὰ ἄλλοι ὠνόμασαν βουλὴ ἄβουλον:

Καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐπίσης ἕνα καὶ μόνο νομοθέτη ἔκαναν, τὸν μέγαν Σόλωνα, ἀλλὰ αὐτοὶ δὲν βᾶσταζαν τοὺς νόμους του, παρὰ λίγα χρόνια, γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἐξουσία τους ἐβάσταξε μονάχα ἑκατὸ χρόνια,

Μ' αὐτὰ θέλω νὰ πῶ, πῶς ὅτι οἱ καλοὶ νόμοι βαστοῦν ἑκατοντάδες χρόνια καὶ τότε μόνον χαλοῦν, ὅταν χαλάσῃ καὶ ἡ κοινωνία.

Αὐτοὶ δὲ οἱ νομοθέτες ἔκαναν τοὺς νόμους τοὺς ἀπάνω στῆς συνήθειαι ποὺ ἔβλεπαν πῶς εἶχε ὁ τόπος, ὅπως ἔκανε καὶ τὸ Κοράνι τοῦ ὁ Μωάμεθ, γι' αὐτὸ καὶ βᾶσταξε καὶ βαστᾶ τώρα τόσαις χιλιάδες χρόνια, ἔβλεπαν δηλαδή αὐτοὶ οἱ με-

γάλοι νομοθέταις πρῶτα καὶ ἐσπούδαζαν τῆς συνήθειαις τοῦ τόπου των καὶ ἔπειτα ἔγραφαν τοὺς νόμους.

Ἐμεῖς ὅμως τὰ κάνομε ὅλα τὰ πράγματά μας ἀνάποδα, ἀντιγράφομε ξένους νόμους, χωρὶς νὰ λαβαίνωμε καθόλου πρὸ ὀφθαλμῶν τῶν ματιῶν μας καὶ τῆς τοπικαῖς μας συνήθειαις, γι' αὐτὸ δουλειὰ δὲ ἔχουν οἱ βουλευτάδες μας, παρὰ κάθε χρόνον νόμους νὰ γράφουν καὶ νόμους νὰ χαλοῦν, ράφτε ξύλωνε δουλειὰ νὰ μὴ μᾶς λείπη, ἢ δουλειὰ ὅμως αὐτὴ εἶναι κακὴ δουλειὰ, ἢ ὁποία ξεσπᾷ στὴ ράχη ἐμᾶς τοῦ χαμῆλη Λαοῦ τοῦ φορολογουμένου.

Κοντὰ σ' αὐτοὺς τοὺς γραφτοὺς νόμους ὑπάρχουν καὶ κάτι ἄλλοι ἄγραφοι οἱ ὁποῖοι εἶναι πολὺ ἀνώτεροι ἀπὸ τοὺς γραφτοὺς.

Οἱ πασιφανεῖς νόμοι, οἱ νόμοι οἱ ἄγραφοι ποὺ δὲν τοὺς πιάνουν οἱ γραφτοί.

Τοιοῦτοτρόπως ὁ νόμος λέει, ὅτι οἱ ἀνίκανι καὶ ἀσθενεῖς κληροῦχοι πᾶν στὸν στρατὸ στῆς βοηθητικαῖς ὑπηρεσίαις, καὶ ὅτι ἂν ἦναι κἀνένας ντίπ ἀνίκανος, πρέπει λέει, νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν ἀνώτερη ἱατρικὴ ἐπιτροπὴ.

Μὰ ποῦ νὰ πάρῃ ὁ δικόλος κεινός; ποὺ κίναν τέτοιο ἀχρεῖο νόμο. Μὰ μωρέ, κερατάδες, ἀφοῦ βλέπετε ἕναν ἄνθρωπο νὰ κωλοσοῦρνεται μετὰ τὰ δεκανίκια, ἀφοῦ βλέπετε ἕναν θεόστραβο, ἀφοῦ βλέπετε ἕναν θεοπάλαβο ποὺ εἶναι γιὰ τὸ φρενοκομεῖο, ἔχουν πλέον ἀνάγκη αὐτὰ τὰ ἐλεεινὰ ἀνθρώπινα ὄντα νὰ περάσουν ἀπὸ τὴν ἀνώτερη ἐπιτροπὴ;

Στραβοὶ εἴστε καὶ δὲν τοὺς βλέπετε; Δὲν εἶναι πολλὰς μέραις ποὺ ἕνας ἀξιότιμος δικαιοβόνιος μοῦδειξε ἀπόξω ἀπὸ τὴν Βουλὴν ἕνα κληροῦχο ντυμένο ποὺ εἶχε τὸ ἕνα χεῖρ του ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη του στριφογυρισμένο, τὸ στόμα του πήγαινε ὡς τ' αὐτιά του καὶ τρέχαν καὶ τὰ σάλια του, περπατοῦσε δὲ σὰν τὸν καθουρα μὲ ἕνα πλευρό.

Καὶ ὅμως αὐτὸν τὸν ἄθλιο ἤθελαν καὶ καλὰ νὰ τὸν κρατήσουν στρατιώτη γιὰ νὰ πάρῃ τὴν Πόλιν καὶ τὸν εἶχαν ντυμένο.

Καὶ ἀκόμα τώρα ἔχουν κοντὰ στοὺς ἄλλους σακατεμένους καὶ ἕναν ραχιτικὸν τὸν Ἀντ. Ν. Βιακῆ, ὁ ὁποῖος ἔχει μιὰ χαμποῦρα στὴ ράχη σὰν τῆς καμήλας, καὶ ἄλλη μιὰ στὸ στήθος πιὸ μεγαλείτερη, ποὺ εἶναι ὁ ἄνθρωπος ἡ ζῆ ἢ ἔπο-

Αυτή πλέον ή μπουνταλίσουνα και άφροντησία του δήμο για την άθλια κατάσταση των γκαζών, υπερβαίνει κάθε όριο, και δεν μένει άλλο παρά να βγούμε κάμια βραδιά να σπάσωμε όλα τα φανάρια να πάη στο διάολο τέτοια κλεφτε- ταιρία του Γκαζιού, "Αμ άλλο δεν μένει.

Βουλή. Βασιλεία, σου παραδίω το νεογέννητον κόμμα του Δεληγιάννη

Θρίαμβος.

Θυμάστε μια φορά που σας έγραφα ότι ένας κάποιος "Αϊ χλερ, γραμματέας της ρουσικής πρεσβείας που έκανε μονομα- χία με τον δικό μας τον Μπαλντατζή στη Μπόλι, και ότι, ο δικός μας τουδωκε να καταλάβη τι θα πη ελληνικό βόλι, και, ότι το ρούσικο αυτό παλικάρι δεν είχε μ' όλη τη προσ- ελκτική γραμματοσύνη του να πληρώση τον υπέρητη του ό έποιος τουκανε άγωγή και έλαβε και άπόφασι.

Αϊ λοιπόν ο φίλος μας παλλικαρής μετατέθηκε στη Ρου- σία, ήγουν είναι από τόρα μισοπαυμένος.

Τώρα αν θέλη ο ευγενής "Αϊχλερ ως έβη να με προσκα- λέση και μένα σε μονομαχία, να φάη ελληνική ψυριώτικη γροθιά που να την θυμάται και κει στη Ρουσία, που θα πάη. Τό κτήνος! Νόμισε ότι ή 'Ελλάς είναι Ρουσία, γελάστηκε έμως, και θαρρώ πως για να πάρη το παράσημο του αγίου Στανισλάου, είναι πρόθυμος να του δώση και έλλη μια σφαίρα ο Μπαλντατζής κ' έγώ το παράσημο της μούτζας.

Δεν ξέρω ρούσικα, άλλωτίτικα θα τουλεγα Ντουράκ, σφινιά προκλίτσας, άει στο διάολο, όπως και τον στείλαμε και πάει.

Κληρούχος.

'Από το Λεξοδρε

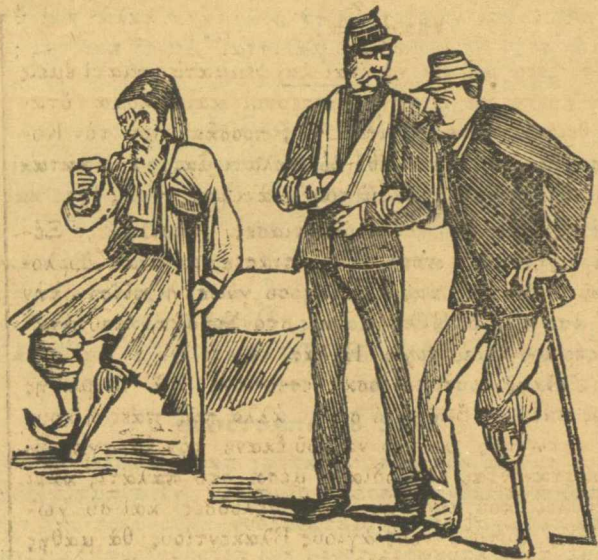
της Κεφαλλονιάς ο Κουμ.ξ. Μοντεσάντος ήμουςτείλε 235 δρ. και 25 έκατοστά για πληρωμή έμένα και του Ραμπαγά

Μαγκούφης. "Αμ μα δεν άκούω, μωρέ να πάη ο διάβο- λος αυτό το τηλέφωνο.

για την βιβλιοκρισία μιανής κωμωδίας του, που όπως λέει- μξ έστειλε, χωρίς να την λάβωμε, αυτή δε ή συναλλαγμα- τική είναι ένα στυπόχαρτο.

'Από την εξυποκουταμάρα του αυτή, έγω θαρρώ, πως έπειδήτης και βρίσκεται στην Έρτάνησο, ότι καλά θα κάνη να πάη κατευθείαν στην Κέρκυρα, μ' όλον ότις πρόθυμα θα τον δεχόμεστε και μείς στο Δαρνί, προς σωτηρίαν του έλ- ληνικού γένους από τους θεοτρέλλους, και χαιρετίσματα πολλά πολλά.

Κληρούχοι.

Αυτό το πράγμα πάλι

το ξέρετε; Ποιό δηλαδή; "Οτι δηλαδή το άπάνω πάτωμα του Τζαμιού που είναι στην άγορά και γυμνάζεται ή μουτική μέσα, ότι είναι, λέω το άπάνω πάτωμα του τζαμιού του δημοσίου και το κάτω του Πατύχα;

Αϊ, τόρα τι συμβαίνει; ο Πατύχας να έχη τα θεμέλια και το δημόσιον τον άέρα; 'Ο ένας τα ποδάρια και ο άλλος την σκούφια.

Αϊ να τί συμβαίνει, έσκασε ή σκεπή από της βροχαις και θα πέση κάμια ώρα να σκοτώση όχι μονάχα τους μουσι- κούς, που είναι οι περισσότεροι οικογενειάρχιδες, αλλά και τους άποκατινούς καταστηματαρχιδες. Θαρρώ σ' αυτή την δουλειά, χωρίς καθόλου να επέμβη το Φρουραρχείο, που εί- ναι καθήκόν του, το μόνο σωτήριο είναι να προσκαλέση το Φρουραρχείο τον μηχανικό της πολιτείας να γνωμοδοτήση αν ήναι ή όχι, όπως ήναι έτοιμόροπο αυτό το διαβήτο- Τσαμί, και να προσκαλέση και διατάξη τον Πατύχα ή να το διορθώση ή να το κατεδαφίση.

Τι θα πη τα άπάνω δικά σου και τα κάτω δικά μου αυτά- τα ξέρουν μονάχα ή γυναικες που είναι όλα δικά τους, και τ' άπάνω και τ' κάτω.